

abMAX ADRIA d.o.o. u stečaju
Krk, Get 2
OIB: 50989669348

Posl.br. St-188/14

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI

PRIMLJENO:

30-06-2016

Neposredno - predano pošti: _____
Obično-preporučeno: _____ 20 _____
Pošta _____ R _____
Primjeraka 1 (11) priloga _____
Pristojbe: _____ kn, državnim biljezima
Primio: _____

Trgovačkom sudu Rijeka

IZVJEŠĆE

stečajne upraviteljice za period 25. ožujak 2016. godine do 24. lipanj 2016. godine

1. UVOD

Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci posl. broj 8 St-188/14 od 23. ožujka 2015. godine, pokrenut je stečajni postupak nad poduzećem abMAX ADRIA d.o.o.

Rješenje o otvaranju stečajnog postupka s pozivom vjerovnicima za prijave svoje tražbine, kao i da obavijeste stečajnu upraviteljicu o svojim pravima, sukladno odredbama Stečajnog zakona, objavljeno je u javnom glasilu "Narodne novine" broj 38 od 03. travnja 2015. godine.

Ispitno i izvještajno ročište održano je 22. rujna 2015. godine.

2. POSTUPCI U TIJEKU I PODUZETE RADNJE

2.1. Na Upravnom sudu u Rijeci vodi se postupak radi poništenja Rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske klasa UP/II-471-02/13-01/110, Ur. broj: 513-04-13-3. Ročište je zakazano za 24. ožujak 2016. godine. Na ročištu je odbijen tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja.

2.2. Dana 23. listopada 2015. godine zaprimljena je tužba poduzeća S.E.S.S.A. d.o.o. Rijeka, F. Prešerna 50 radi utvrđivanja osporene tražbine vrijednosti 469.977,44 kn. Podnesen je odgovor na tužbu 06. studenog 2015. godine. Ročište je održano 15. ožujka 2016. godine, a objava presude određena za 22. travnja 2016. godine. Tužbeni zahtjev je odbačen jer je tužbom promašena pasivna legitimacija i podnesena je tužba protiv stečajne upraviteljice, umjesto protiv osporavatelja.

Prouzročeni parnični trošak tužitelj nije podmirio. Dana 06. lipnja 2016. godine podnesen je prijedlog FINA-i za prisilnu naplatu.

2.3. Dana 06. studenog 2015. godine podnesena je tužba protiv VB leasing d.o.o., Zagreb, Horvatova 82, radi isplate (stjecanja bez osnove) 911.079,44 kn. Tuženi je podnio odgovor na tužbu. Ročište je zakazano za 14. lipnja 2016. godine.

Na ročištu je doneseno rješenje da se pripremno ročište odgađa na zahtjev tuženika, a slijedeće pripremno ročište zakazuje za 27. listopada 2016. godine.

2.4. Dana 10. lipnja 2016. godine na e-oglasnoj ploči FINA-e objavljen je poziv na sudjelovanje u elektroničkoj javnoj dražbi za nekretninu upisanu u zk. ul. 649, kč.br. 970/02, manja kuća-novogradnja sa bazenom i dvorištem, ukupne površine 592 m2, koja se nalazi na otoku Krku u naselju Pinezići. Utvrđena vrijednost nekretnine je 2.380.000,00 kn, a početna cijena za nadmetanje je 1.785.000,00 kn. Jamčevina iznosi 238.000,00 kn. Rok uplate jamčevine je najkasnije do 09. kolovoz 2016. godine.

2.5. Dana 05. travnja 2016. godine sklopljen je ugovor o najmu nekretnine na period od 15. travnja do 15. rujna 2016. godine.

3. STANJE STEČAJNE MASE

U periodu od otvaranja stečajnog postupka do 24. lipnja 2016. godine priljevi su slijedeći:

- povrat dijela učešća VB Leasing d.o.o. 30.945,56 kn
- priliv od iznajmljivanja kuće 92.919,79 kn
- isplata štete osiguravajuće kuće 2.168,46 kn

UKUPNO PRILJEVI: 126.033,81 kn

U periodu od otvaranja stečajnog postupka do 24. lipnja 2016. godine odljevi su slijedeći:

- troškovi režija i održavanja kuće i okoliša 31.747,96 kn
- odvjetničke i knjigovodstvene usluge 49.570,00 kn
- troškovi PDV-a i doprinosa 16.124,60 kn
- troškovi korištenja vlastitog automobila u poslovne svrhe, te mostarina 5.840,00 kn
- trošak elaborata o procijeni vrijednosti nekretnine 3.500,00 kn
- trošak FINA-e za elektroničku dražbu 2.800,00 kn
- ostali troškovi 8.230,14 kn

Pod ostalim troškovima je trošak korištenja poslovne adrese, trošak osiguranja kuće za odmor, troškovi sudskih taksi i pristojbi, troškovi materijala za ured, bankovni troškovi i trošak izrade certifikata.

UKUPAN ODLJEV: 117.812,70 kn

Na dan 24. lipnja 2016. godine stanje na žiro računu je 8.221,11 kn.

4. OSTALE RADNJE

U narednom razdoblju stečajna upraviteljica će i dalje obavljati sve aktivnosti potrebne za očuvanje postojeće imovine, kao i tekuće poslove održavanja nekretnine, traženja potencijalnih kupaca, voditi računa o svim računovodstvenim obvezama, zaprimati poštu, plaćati račune i obavljati ostale pravne radnje koje budu potrebne.

U Rijeci, 24. lipanj 2016. godine

Stečajna upraviteljica

Gordana Štifter Drašćić

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Rijeci, po sucu pojedincu Tamari Jugo Smoljanović, u pravnoj stvari tužitelja S.E.S.S.A. d.o.o. Rijeka, Franca Prešerna 50, OIB: 72400502484, kojeg zastupa zastupnik po zakonu Mišo Tomeček protiv tuženika abMAX ADRIA d.o.o. u stečaju, Krk, Get 2, OIB: 50989669348, kojeg zastupa punomoćnica Ana Vičević Gračanin, odvjetnica u Čavlima, Šušnjevac 3, radi utvrđenja osporene tražbine u iznosu od 469.977,44 kuna, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 15. ožujka 2016. godine u prisutnosti zakonskog zastupnika tužitelja i punomoćnice tuženika, objavljene 22. travnja 2016. godine

presudio je

- I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:
„Utvrđuje se da postoji tražbina drugog višeg isplatnog reda tužitelja S.E.S.S.A. d.o.o. Rijeka, Franca Prešerna 50, OIB: 72400502484 prema tuženiku abMAX ADRIA d.o.o. u stečaju, Krk, Get 2, OIB: 50989669348 u iznosu od 469.977,44 kuna.”
- II. Nalaže se tužitelju platiti tuženiku iznos od 10.500,00 kuna na ime prouzročenog parničnog troška u roku od 8 (osam) dana.

Obrazloženje

Tužitelj je 13. listopada 2015. godine podnio tužbu ovome sudu protiv tuženika radi utvrđenja postojanja tražbine u iznosu od 469.977,44 kuna. Obrazlaže da je rješenjem ovoga suda poslovni broj St-188/14-45 upućen na pokretanje parnice radi utvrđenja osporene tražbine kao tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 469.977,44 kuna. Iznos tražbine odnosi se na

glavnicu u iznosu od 400.000,00 kuna i kamatu od 69.977,44 kuna sukladno Ugovoru o posredovanju od 1. listopada 2012. godine te Aneksu tom Ugovoru od 29. listopada 2012. godine.

Tužitelj je na poslovni račun tuženika 28. studenog 2012. godine uplatio iznos od 100.000,00 kuna, 30. studenog 2012. godine iznos od 100.000,00 kuna te 3. prosinca 2012. godine iznos od 200.000,00 kuna. Tuženik je krajem 2012. godine bio zainteresiran za kupnju plovila SASSA 30 uz uvjet da se prethodno nađe kupac za plovilo Elan 42, koji je imao na korištenju kao korisnik najma. Tuženik se odlučio za kupnju plovila tužitelja, a budući da je postojao interes od strane kupca iz Slovenije za kupnju plovila Elan 42 te interes tuženika za nabavu manjeg plovila uz prodaju većeg plovila i nadoplatu, sklopljeni su odgovarajući ugovori.

Temeljem uvida u poslovne knjige tuženika, dana 6. listopada 2015. godine, po odobrenju skupštine vjerovnika, na konto 214.000 šifra 210 za partnera-tužitelja vidljiv je primitak tih uplata, ali je tuženik te uplate zatvorio temeljem nepostojećih ili nevjerodostojnih isplatnica br. 7., 8., 9. i 10., što je suprotno knjigovodstvenim načelima vjerodostojne dokumentacije poslovnih promjena. Daljnjim pregledom kartica glavne knjige tuženika, na konto kartici 214.000 poslovnog partnera šifre 183-Tomeček Mišo, vidljive su "uplate" po uplatnicama br. 6., 7., 8. i 9. po kojima je u glavnu blagajnu tvrtke tuženika navodno uplaćeno 4x100.000,00 kuna, što nije točno. Te uplatnice su također nepotpisane ili su s krivotvorenim potpisom uplatitelja Tomeček Miše. U stečajnom postupku tuženik osporava dug i prema jednom i prema drugom vjerovniku. Stoga predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev.

Tuženik je u odgovoru na tužbu najprije napomenuo da je priznao potraživanje u punom iznosu na ročištu 25. rujna 2015. godine, a da je tražbina osporena od strane drugih vjerovnika. Ističe da ako koji od stečajnih vjerovnika ospori tražbinu koju je priznao stečajni upravitelj, sud će stečajnog vjerovnika uputiti na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine. Osparavatelj u takvoj parnici nastupa u ime i za račun stečajnog dužnika. Spisu prileži rješenje ovoga suda poslovnj broj St-188/14 iz kojeg je razvidno da je stečajna upraviteljica priznala potraživanje tužitelja, ali je potraživanje osporio vjerovnik Jiri Proučil. Nadalje, u rješenju je navedena jasna uputa da osparavatelj u ovoj parnici nastupa u ime i za račun stečajnog dužnika. Dakle, pasivno je legitimiran Jiri Proučil, a ne stečajni dužnik. Budući da tuženik nije pasivno legitimiran, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Tužitelj je u podnesku zaprimljenom kod suda 30. ožujka 2016. godine, nakon zaključenja glavne rasprave izjavio da povlači tužbu, a tuženik se u podnesku zaprimljenom kod suda 6. travnja 2016. godine protivio povlačenju tužbe sukladno odredbi čl. 193. st. 3. ZPP-a. Stoga je sud bio dužan o tužbenom zahtjevu odlučiti presudom.

Sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja je priložena spisu utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14).

Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

Tužbenim zahtjevom tužitelj traži utvrđenje postojanja tražbine u iznosu od 469.977,44 kuna kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.

Tužbeni zahtjev je neosnovan.

Među strankama nije sporno da je tužitelj svoju tražbinu u iznosu od 469.977,44 kuna prijavio u stečajnom postupku nad tuženikom kao stečajnim dužnikom te nije sporno da je stečajni upravitelj priznao tužiteljevu tražbinu, dok ju je osporio u cijelosti stečajni vjerovnik Jiri Proučil, Sobehrdy 28, 25601 Benešov, Republika Češka, OIB: 00227777379, što je sud utvrdio i uvidom u rješenje ovoga suda St-188/14-45 od 25. rujna 2015. godine (list 23-26 spisa).

Također nije sporno da je tužitelj rješenjem ovoga suda poslovni broj St-188/14-45 od 25. rujna 2015. godine upućen pokrenuti parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine u iznosu od 469.977,44 kuna kao tražbine drugog višeg isplatnog reda (rješenje na listu 23-26 spisa).

Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

Sporno jest je li osnovan prigovor promašene pasivne legitimacije budući da je tuženik tijekom postupka naveo da je u ovoj parnici pasivno legitimiran Jiri Proučil, stečajni vjerovnik koji je u stečajnom postupku osporio tužiteljevu tražbinu, a ne stečajni dužnik.

Odredbom čl. 178. st. 2. Stečajnog zakona (dalje: SZ-a, Narodne novine broj 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13) propisano je da ako je koji od stečajnih vjerovnika osporio tražbinu koju je priznao stečajni upravitelj, stečajni sudac će stečajnog vjerovnika uputiti na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine. Osparavatelj u takvoj parnici nastupa u ime i za račun stečajnog dužnika.

U rješenju ovoga suda poslovni broj St-188/14-45 od 25. rujna 2015. godine kojim je ovdje tužitelj kao stečajni vjerovnik upućen na pokretanje parnice radi utvrđivanja osporene tražbine jasno je navedena uputa da osparavatelj u ovoj parnici nastupa u ime i za račun stečajnog dužnika sukladno citiranoj zakonskoj odredbi.

Dakle, u ovoj parnici pasivno je legitimiran stečajni vjerovnik Jiri Proučil, koji je u stečajnom postupku osporio tužiteljevu tražbinu, a koju je priznao stečajni upravitelj tuženika, a ne stečajni dužnik odnosno tuženik. Stoga je osnovan tuženikov prigovor promašene pasivne legitimacije

Slijedom navedenog, sud je odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan i donio odluku kao u t. I. izreke presude.

Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a. Budući da je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu, dužan je tuženiku nadoknaditi parnične troškove. Stoga je sud tužitelju, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora od 469.977,44 kuna, priznao parnični trošak u iznosu od 10.500,00 kuna (t. II. izreke presude).

Parnični trošak odnosi se na trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15), budući da je tuženika zastupao odvjetnik, koji se sastoji od troška sastava odgovora na tužbu u iznosu od 5.000,00 kuna sukladno Tbr. 8/1, troška zastupanja na ročištu 15. ožujka 2016. godine u iznosu od 5.000,00

kuna sukladno Tbr. 9/1 i troška sastava podneska od 6. travnja 2016. godine, u kojem navodi da ne pristaje na povlačenje tužbe u iznosu od 500,00 kuna sukladno Tbr. 8/3.

Tuženik je tražio naknadu sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kuna. Budući da sukladno odredbi čl. 4. st. 1. t. 2. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15) obveza plaćanja pristojbe za odgovor na tužbu nastaje po pravomoćnom završetku postupka za svaku stranku razmjerno uspjehu u parnici te budući da je tuženik uspio u sporu, sud u tom dijelu nije priznao tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška.

Rijeka, 22. travnja 2016. godine

sudac
Tamara Jugo Smoljanović

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA PROTIV PRESUDE:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DNA:

1. Dostaviti
TUŽITELJU:
- izravno

TUŽENIKU:
- Po pun. A. Vičević Gračanin, odv. u Čavlima

2. Spis:
U kalendar, 25. svibnja 2016. godine

3. Pristojba:
Spis službeniku za naplatu pristojbe

Rijeka, 22. travnja 2016. godine

Sudac
Tamara Jugo Smoljanović

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI

Posl. br.: 4. P-1246/2015-10

Z A P I S N I K
od 14. lipnja 2016. godine

o održanom ročištu kod Trgovačkog suda u Rijeci.

Nazočni od suda:
Nataša Malvich
sudacBarbara Slavujević
ZapisničarPravna stvar:
Tužitelj: ABMAX ADRIA d.o.o. u stečaju Krk

Tuženik: VB LEASING d.o.o. Zagreb

Radi: isplate 911.079,44 kuna

Sudac otvara pripremno ročište i prethodni postupak u 11,00 sati i objavljuje predmet raspravljanja.

Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su pristupili:

Za tužitelja: pun. Ana Vičević Gračanin, odvjetnica u Čavlima, punomoć u spisu
Za tuženika: Pun. Marijana Dević i Ivana Brekalo Knezović, odvjetnice u OD Knezović & Partneri j.t.d. u Zagrebu, punomoć u spisu

Upozoravaju se stranke da su u postupku dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, kao i da su dužne iznijeti činjenice i predložiti dokaze kojima pobijaju navode i dokaze protivnika najkasnije do zaključenja prethodnog postupka (čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. i 2. ZPP-a).

Sud predlaže strankama da spor riješe u postupku mirenja. Sud upozorava stranke na mogućnost sudske nagodbe (čl. 288a. st. 1. ZPP-a).

Utvrđuje se da spisu prileži odgovor na tužbu tuženika od 2. veljače 2016. godine kojeg je pun. tužitelj uredno zaprimila 8. veljače 2016. godine.

Utvrđuje se da spisu prileži podnesak tuženika od 14. ožujka 2016. godine kojeg je pun. tužitelj uredno zaprimila 18. ožujka 2016. godine.

Utvrđuje se da spisu prileži podnesak tužitelja od 6. travnja 2016. godine kojeg je pun. tuženika uredno zaprimio 11. travnja 2016. godine.

Utvrđuje se da spisu prileži podnesak tuženika od 10. lipnja 2016. godine za kojeg pun. tužitelj ističe da je isti uredno zaprimio neposredno od tuženika 9. lipnja 2016. godine.

Tužitelj ustraje kod tužbe i tužbenog zahtjeva, te ostalih navoda iznijetih u tijeku postupka. Tužitelj navodi da je stečajni postupak otvoren 23. ožujka 2015.g. te da je u rješenju određen rok od 30 dana od isteka 8 dana za prijavu potraživanja u stečajnom postupku. Dakle,

rok je istekao 1. svibnja 2015. godine, a jednostrani prijeboj od strane tuženika je izvršen 12. svibnja 2015.g.. Tuženik je time propustio zakonsku obvezu prijave potraživanja u stečajnom postupku. Navedeno postupanje je protivno pravilima stečajnog postupka koja kažu da vjerovnik nakon otvaranja stečajnog postupka može ostvariti svoja prava samo ako je istome priznato potraživanje od strane stečajnog upravitelja a nije osporeno od strane ostalih vjerovnika. Budući da se razlučna prava ne moraju nužno prijaviti u stečajnom postupku jer su ista u obliku zalog upisana u službene upisnike tuženome je na taj način priznat iznos od 68.750 EUR u protuvrijednosti kuna prema prodajnom tečaju za devize Sberbanke, a što je na dan 23.3.2015.g. kada je otvoren stečajni postupak iznosilo 531.781,25 kuna te podredno tužbeni zahtjev tužitelj umanjuje za taj iznos. S tim u vezi predaje za spis i protivnu stranu tečajnu listu Sberbanke za taj dan kao i zaključak o prodaji nekretnine u stečajnom postupku od 7.4.2016.g., a kada je zalog VB LEASINGA još uvijek postojao u zemljišnoj knjizi. Naime nakon podneska od 6.4.2016.g. VB LEASING je izdao brisovno očitovanje i više nije upisan zalog. Tužitelj smatra da nije moguće raskinuti ugovor, zaplijeniti objekt leasinga, naplaćivati svaki mjesec nakon zapljene trošak opomene, trošak oduzetog objekta leasinga, trošak skladištenja objekta leasinga te pritom naplatiti sve troškove ugovora koji je trebao trajati 36 mjeseci, a trajao je od rujna 2013.g. do travnja 2014.g. odnosno 7 mjeseci. Stoga predlaže da se eventualno provede i vještačenje putem stalnog sudskog vještaka financijske struke a koji bi ujedno bio stečajni upravitelj te poznavao pravila stečajnog postupka. Druge dokazne prijedloge ne ističe. Navodi kako će u pisanom obliku precizirati tužbeni zahtjev a s obzirom na sve danas iznijeto i s obzirom na spomenuto umanjeno tužbenog zahtjeva.

Tuženik ustraje kod svih navoda iznijetih u tijeku postupka. Predlaže da mu sud dodijeli rok radi očitovanja na danas iznesene navode tužitelja. Ne protivi se predloženom dokazu provođenja financijskog vještačenja. Predlaže i provođenje dokaza saslušanjem kao svjedoka Dubravka Jelčić, direktor društva tuženika i voditelj financija na okolnost načina knjigovodstvenog usklađenja potraživanja. Tuženik predlaže da sud ne zaključuje prethodni postupak radi očitovanja na danas zaprimljene navode tužitelja.

Tužitelj se ne protivi da sud ne zaključi prethodni postupak na današnjem ročištu.

Sudac donosi

r j e š e n j e

- I. Dodjeljuje se tuženiku rok od 8 dana da se očituje na danas iznesene navode tužitelja pisanim putem u dva primjerka za sud i protivnu stranu
- II. Slijedom navedenog, današnje pripremno ročište se odgađa, a slijedeće pripremno ročište zakazuje za dan

27. listopada 2016. godine u 10,00 sati, sudnica 6/I

što prisutni primaju na znanje potpisom raspravnog zapisnika i smatraju se uredno pozvanim.

Prisutni izjavljuju da su slušali glasno kazivanje zapisničaru i da nemaju prigovora na sadržaj zapisnika.

Dovršeno u 11,20 sati.

SUDAC

STRANKE

ZAPISNIČAR

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI
Korzo 13

0-54/16

Zajednički odvjetnički ured
KNEŽEVIĆ I BRADAMANTE

Primljeno 20 05 2016
Otpremljeno

Poslovni broj: 5 Usl-51/14-24

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Rijeci, po sucu Vedranu Juričiću, dipl. iur., uz sudjelovanje zapisničarke Monike Klokočki, u upravnom sporu tužitelja abMax Adria d.o.o. „u stečaju“, Krk, Get 2, zastupanog po opunomoćenicima odvjetnicima u Zajedničkom odvjetničkom uredu Veljko Knežević, Edi Bradamante, Mira Hinić, Ivana Radić, Bojana Pavković, Senka Perhat i Neven Knežević, Rijeka, Ribarska 4, protiv tuženika Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, zastupanog po službenoj osobi Sanji Čičak, dipl. iur., radi utvrđivanja visine poreznog duga, dana 29. travnja 2016. godine,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-471-02/13-01/110, URBROJ: 513-04/13-03 od 13. studenog 2013. godine i rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Rijeka, KLASA: UP/I-471-02/12-01/250, URBROJ: 513-07-08/12-2 od 18. prosinca 2012. godine.

Obrazloženje

Prvostupanjskim rješenjem Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Rijeka, KLASA: UP/I-471-02/12-01/250, URBROJ: 513-07-08/12-2 od 18. prosinca 2012. godine tužitelju je utvrđen manje obračunati porez na dodanu vrijednost i porez na dohodak od kapitala za razdoblje od 1. siječnja 2011. – 31. svibnja 2012. godine u ukupnom iznosu 2.990.063,30 kn te manje obračunati porez na dobit za 2011. godinu u ukupnom iznosu 54.727,36 kn

Doneseno porezno rješenje temelji se na utvrđenju da nabava nekretnine – kuća u Pinezićima na adresi Vršak 16A (Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 23. ožujka 2011. godine sklopljen s trgovačkim društvom Novak – Hlevnica d.o.o.) i plovila – jahta Elan Power 42 (Ugovor o preuzimanju obveze plaćanja leasinga plovila s ciljem stjecanja vlasništva od 26. lipnja 2010. godine sklopljen s trgovačkim društvom Trans-Trade d.o.o.) nisu bile u poslovne svrhe, odnosno, da se navedena kuća i plovilo ne koriste za obavljanje gospodarske djelatnosti već za privatne potrebe vlasnika društva slijedom čega su tužitelju osporeni pravo na odbitak pretporeza po računima za nabavu i ostale troškove kuće i plovila kao i rashodi koje je u svojim poslovnim knjigama knjižio po toj osnovi dok su isplate po istima (računima) okarakterizirane kao izuzimanje imovine u korist člana/vlasnika društva.

Tuženik je rješenjem KLASA: UP/II-471-02/13-01/110, URBROJ: 513-04/13-03 od 13. studenog 2013. godine odbio žalbu tužitelja izjavljenu protiv prvostupanjskoga rješenja.

Tužitelj osporava zakonitost rješenja tuženika te u opširno sastavljenoj tužbi i podnesku od 11. travnja 2016. godine te ročištima održanim dana 24. ožujka i 21. travnja 2016. godine, u

bitnom, ponavlja navode iz prethodne faze postupka (Prigovor, Žalba) te osporava činjenična utvrđenja na kojim se temelji obračunata porezna obveza i tvrdi da su i kuća i plovilo nabavljeni isključivo u svrhu obavljanja djelatnosti za koju je i registriran. Ističe da je kuća kupljena dvije godine nakon što je započeo s poslovanjem, odnosno nakon što je osnovan, u svrhu iznajmljivanja ili daljnje prodaje, da je nakon kupnje predmetne nekretnine uočeno da ista ne ispunjava sve uvjete za kategorizaciju slijedom čega da je odlučeno da se krene u adaptaciju kako bi se nekretnini povećala vrijednost i kako bi se stekli uvjeti za dobivanje svih potrebnih dozvola za iznajmljivanje turistima. Napominje da je od predmetne nekretnine ostvarivao prihode i to iznajmljivanjem članu uprave Jiri Proučilu tijekom 2011. i 2012. godine za što su izdavani računi s obračunatim PDV-om koji je uredno i plaćen. Dodaje kako iz prethodno navedenog proizlazi da tuženik kada naplaćuje PDV smatra da je obavljana poduzetnička djelatnost, dok s druge strane osporava pravo na odbitak pretporeza tvrdeći da nije bilo poduzetničke djelatnosti. Kao dokaz da je kuća u Pinezićima nabavljena u svrhu obavljanja gospodarske djelatnosti ukazuje na Ugovor o posredovanju pri kupnji nekretnina sklopljen s trgovačkim društvom Prestige S d.o.o. dana 4. svibnja 2012. godine te ugovore koje je sklopio s češkim tvrtkama Hyperstavebniny a.s. i Darky Všem s.r.o. iz kojih je razvidno da su i prije poreznog nadzora postojali dogovori vezano za prodaju i iznajmljivanje navedene nekretnine. Tužitelj dalje u tužbi osporava navode poreznih tijela glede nabave plovila – jahte Diana (jahta Elan Power 42) te navodi kako je u postupku pogrešno utvrđeno da je jahta u njegovom vlasništvu; da je prije jahte Dijana, koju je uzeo u najam, u svome vlasništvu ima i drugo plovilo (jahtu Kristina) kojom je obavljao djelatnost čartera u skladu s koncesijskim odobrenjem koja mu je izdana u tu svrhu; da je od najma plovila Dijana ostvarivao prihode te uredno izdavao račune s obračunatim PDV-om; da je nadležnom tijelu uredno prijavljivao popis posade i putnika; da se zaključak poreznog tijela o korištenju jahte isključivo od strane vlasnika društva temelji na podacima iz evidencija Marine Punat, a koji da su nevjerodostojni i neupotrebljivi budući da Marina Punat nema točnu evidenciju ulaska i izlaska plovila u marinu. Osporava zaključak poreznog tijela da je fakturiranje usluge najma plovila i kuće vlasniku društva prikriveni pravni posao čiji cilj je bio da se prikrije nabava jahte i nekretnine u neposlovne svrhe. Također, smatra da nisu bili ispunjeni uvjeti za razrez poreza na dohodak od kapitala jer za to nisu bili ispunjeni uvjeti iz čl. 30. st. 1. i 2. Zakona o porezu na dohodak budući da izuzimanje imovine i korištenje usluga nisu izvršeni u privatne potrebe niti su izvršene na teret dobiti tekućeg razdoblja. Tužbenim zahtjevom predlaže poništavanje drugostupanjskog rješenja i prvostupanjskog rješenja.

Tuženik u odgovoru na tužbu te održanim ročištima ustraje kod svih navoda iznijetim u obrazloženjima prvostupanjske i drugostupanjske odluke. Ističe kako iz činjenice što je porezno tijelo „priznalo“ PDV obračunat na uslugu korištenja jahte i kuće ne proizlazi da je time dalo bilo kakav legitimitet radnjama tužitelja budući da se po čl. 15. Zakona o porezu na dodanu vrijednost (NN br. 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05, 76/07, 87/09; dalje: Zakon) PDV iskazan na računu mora uvijek platiti, ali da to automatizmom na podrazumijeva korištenje zakonske povlastice odbitka pretporeza. Dodaje kako se iznajmljivanje kuće i plovila odgovornoj sobi društva ne može smatrati gospodarskom djelatnošću u smislu odredbe čl. 39. st. 2. Općeg poreznog zakona (NN br. 147/08, 18/11; dalje OPZ) te ukazuje da se sukladno odredbi čl. 10. OPZ-a porezno relevantne činjenice prosuđuju prema njihovoj gospodarskoj biti. Također, navodi kako izuzimanje može biti i u naravi te da je nesporno da su jahta i kuća korištene te da su s naslova korištenja knjiženi troškovi čime je umanjena osnovica poreza na dobit. Smatra da su računi na koje se poziva tužitelj, a kojim računima su usluge najma kuće i plovila fakturirani i drugim osobama, fiktivni iz razloga što iz podataka TZ Krk proizlazi da tužitelj nije imao prijavljenih gostiju u 2011. godini te do kraja lipnja 2012. godine, dok iz podataka Marine Punat proizlazi da se jahta koristila samo u razdoblju 13. – 15. srpnja te 29. – 31. kolovoza 2011. godine. Predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

U sporu je održana rasprava te je strankama, u skladu s odredbom čl. 6. Zakona o upravnim sporovima (NN br. 20/10, 143/12, 152/14; dalje: ZUS), dana mogućnost da se izjasne o zahtjevima i navodima druge strane te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Sud je odbio prijedlog tužitelja da se u sporu izvedu dokazi saslušanjem Jiria Proučila, člana uprave društva, i Enera Toića, prokuriste društva, kao i da se provede dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, ocijenivši navedene dokaze suvišnim za rješavanje ovoga spora kraj ostalih činjenica koje su u sporu utvrđene uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu predmeta upravnoga postupka i ovoga upravnog spora. Pri tome je Sud imao u vidu osnovno načelo poreznog postupka – načelo dokumentarnosti, prema kojem se sve činjenice bitne za oporezivanje dokazuju poslovnom dokumentacijom odnosno vjerodostojnim knjigovodstvenim ispravama.

Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog postupka u kojem je doneseno osporeno rješenje te u spisu ovoga upravnog spora.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta upravnog postupka proizlazi da je porezno tijelo kod tužitelja obavilo porezni nadzor obračunavanja, evidentiranja, prijavljivanja i plaćanja poreza i drugih javnih davanja o čemu su sastavljeni Zapisnik o poreznom nadzoru od 19. listopada 2012. godine, KLASA: 471-02/12-01/231, URBROJ: 513-07-08/12-9 (dalje: Zapisnik) i Dopunski zapisnik od 17. prosinca 2012. godine, KLASA: UP/I-471-02/12-01/250, URBROJ: 513-07-08/12-1.

Iz Zapisnika proizlazi, a isto je i nesporno među strankama ovog upravnog spora, da je tužitelj stekao kuću u Pinezićima temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 23. ožujka 2011. godine sklopljenog s trgovačkim društvom Novak – Hlevnica d.o.o., a jahtu Diana temeljem Ugovora o preuzimanju obveze plaćanja leasinga plovila s ciljem stjecanja vlasništva od 26. lipnja 2010. godine sklopljenog s trgovačkim društvom Trans-Trade d.o.o.; da je u razdoblju od 1. ožujka 2011. – 31. svibnja 2012. godine tužitelj iskoristio pravo na odbitak pretporeza po računima za isporuku nekretnine i najma (lesaniga) plovila, kao i po računima za opremanje kuće i plovila (računi pobliže označeni na str. 11 – 16 poreznog rješenja).

Iz spisa predmeta proizlazi: da tužitelj nema odobrenje za obavljanje djelatnosti iznajmljivanja kuće turistima odnosno da se radi o nekretnini za koju nije izdano rješenje o kategorizaciji (u postupku je utvrđeno da se radi o nekretnini za stanovanje, ne iznajmljivanje); da je tužitelj u listopadu 2012. godine nadležnom upravnom tijelu podnio zahtjev za izdavanje rješenja za promjenu namjene građevine iz stambene u poslovnu (kuća za odmor) te zahtjev za kategorizaciju objekta; da prema podacima TZ Krk tužitelj tijekom 2011. godine te periodu od 1. siječnja do lipnja 2012. godine (kada je nad njime započeo porezni nadzor) nije imao prijavljenih gostiju; da je prema podacima Marine Punat jahta Diana isplivala u razdoblju 13. – 15. srpnja te 29. – 31. kolovoza 2011. godine dok se u ostalom razdoblju nalazila na vezu u marini; da tužitelj kao niti trgovačko društvo Trans Trade d.o.o. nisu imali koncesijsko odobrenje za obavljanje djelatnosti čartera jahtom Diana.

Čl. 39. st. 2. OPZ-a propisano je da se gospodarskom djelatnošću smatra se razmjena dobara i usluga na tržištu radi ostvarivanja prihoda, dohotka dobiti ili drugih gospodarski procjenjivih koristi.

Čl. 28. st. 1. Pravilnika propisano je što se u smislu Zakona smatra poduzetničkom djelatnosti te se navodi da se poduzetničkom djelatnosti smatra trajno i samostalno obavljanje djelatnosti s namjerom ostvarivanja prihoda pri čemu nije nužno ostvarivanje dohotka odnosno dobiti.

Uvjeti za odbitak pretporeza propisni su u čl. 20. Zakona i čl. 133. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost (NN br. 149/09; dalje: Pravilnik).

Prema odredbi čl. 20. st. 1. Zakona pretporez je iznos poreza na dodanu vrijednost iskazan na računima za isporuke dobara i usluga koje su drugi poduzetnici obavili poreznom obvezniku.

Sukladno čl. 133. st. 1. tč. 1 – 4. Pravilnika poduzetnici koji obavljaju oporezive isporuke dobara i usluga imaju pravo na odbitak pretporeza uz uvjet da računi za primljena dobra ili obavljene usluge sadrže sve podatke propisane čl. 15. st. 3. Zakona, da je isporuka dobara ili usluga primljena od drugog obveznika poreza na dodanu vrijednost, da za primljene isporuke prema čl. 20. i čl. 22. f) Zakona nije isključeno pravo za odbitak pretporeza, da je isporuka obavljena poduzetniku u poduzetničke svrhe.

Prethodno propisani uvjeti moraju biti ispunjeni kumulativno.

Čl. 10. OPZ-a propisano je da se porezne činjenice utvrđuju prema njihovoj gospodarstvenoj biti.

Sukladno odredbi čl. 11. OPZ-a kada se prividnim pravnim poslom prikriva neki drugi pravni posao, tada je osnova za utvrđivanje porezne obveze prikriveni pravni posao.

Porez na dodanu vrijednost je porez koji je neutralan u odnosu na poduzetnika – poreznog obveznika i ne opterećuje ga na način da predstavlja trošak u njegovu poslovanju. Rasterećenje poduzetnika odvija se upravo putem odbitka pretporeza na sve poduzetnički motivirane nabave dobara i usluga. Porezni obveznik nema pravo na odbitak pretporeza za privatno motivirana ulaganja, odnosno kada nabavlja nešto za svoje privatne potrebe obzirom da je privatna potrošnja krajnja potrošnja. Odbitak pretporeza nije pogodnost koja se poreznim obveznicima priznaje automatizmom već se radi o danoj mogućnosti uz uvjet da su ispunjene sve pretpostavke propisane čl. 133. Pravilnika i čl. 20. Zakona. U smislu navedenog, na poreznom obvezniku je teret dokaza činjenica kojima se potkrjepljuje opravdanost iskorištavanja prava na odbitak pretporeza.

Slijedom iznijetog, a imajući prije svega u vidu da porezno relevantne činjenice valja sagledavati prema njihovoj ukupnosti i prosuđivati prema čl. 10. OPZ-a, odnosno, prema njihovoj gospodarskoj biti, s jedne strane, te da iz činjenica utvrđenih u tijeku poreznog nadzora obavljenog kod tužitelja proizlazi da „nabava“ kuće i jahte nisu bili u svrhu obavljanja poduzetničke djelatnosti, s druge strane, Sud utvrđuje da je pravilno porezno tijelo osporilo tužitelju pravo na odbitak pretporeza po računima za kupnju kuće, najam plovila kao i po računima koji se odnose na opremanje kuće i plovila. Pravilnim se ocjenjuje zaključak poreznog tijela da ispostavljanje računa za najam kuće i plovila samo odgovornoj osobi društva ne predstavlja obavljanje gospodarske djelatnosti na način kako je ista definirana čl. 39. st. 2. OPZ-a te čl. 28. st. 1. Pravilnika kao i zaključak da su fakturiranja navedenih usluga bila u svrhu prikrivanja stvarne namjene radi koje su kuća i jahta kupljene, odnosno unajmljene. Osim toga, valja naglasiti i kako se u smislu odredbe čl. 133. st. 8. Pravilnika isporuka koja se u beznačajnom djelu koristiti za poslovne svrhe (fakturiranje članu društva), smatra isporukom koja je u cijelosti obavljena u nepoduzetničke svrhe.

Također, cijeneći sve ranije navedeno, a imajući pritom u vidu i odredbu čl. 5. i čl. 7. st. 1. tč. 13. Zakona o porezu na dobit (NN br. 177/04, 90/05, 57/06, 80/10; dalje: ZPD) kojima je propisano da je porezna osnovica dobit koja se utvrđuje prema računovodstvenim propisima kao razlika prihoda i rashoda prije obračuna poreza na dobit, uvećana i umanjena prema odredbama ZPD-a te da se porezna osnovica povećava za sve rashode koji nisu izravno povezani s ostvarivanjem dobiti, pravilno je tužitelju uvećana osnovica poreza na dobit za rashode koji su nastali u vezi s nabavom kuće i jahte te obračunat porez na dobit za 2011. godinu u iznosu navedenom na početku ovog obrazloženja.

Nadalje, a budući da je u provedenom postupku utvrđeno da se ne radi o poslovno motiviranom ulaganju, pravilno su porezna tijela plaćanje računa (troškova) povezanih s nekretninom i jahtom okarakterizirala kao izuzimanje u novcu, sukladno odredbi čl. 30. st. 1. i 2. Zakona o porezu na dohodak (NN br. 177/04, 73/08, 80/10, 114/11, 22/12; dalje: Zakon o porezu na dohodak) u vezi čl. 41. st. 2. i 3. Pravilnika o porezu na dohodak (NN br. 95/05, 96/06, 68/07, 146/08, 2/09, 9/09, 146/09, 123/10, 137/11, 61/12; dalje: Pravilnik o porezu na dohodak) kojima je propisano da se dohotkom od kapitala smatraju primici po osnovi izuzimanja imovine te da se pod izuzimanjem imovine smatra i izuzimanje u novcu.

Prigovor tužitelja da u konkretnom slučaju nije bilo uvjeta za obračunavanje obveze poreza na dohodak od kapitala budući da izuzimanje imovine nije izvršeno na teret dobiti tekućeg razdoblja nije osnovan iz razloga što je u postupku nedvojbeno utvrđeno da je tužitelj troškove nastale nabavom i opremanjem kuće i jahte knjižio kao rashode, a čime je umanjio osnovicu poreza na dobit.

Sukladno prethodnom, Sud nalazi da prigovori tužitelja istaknuti u tužbi kojima osporava činjenično stanje utvrđeno u tijeku poreznog nadzora, odnosno, osporava da nekretnina u Pinezićima i jahta Diana nisu bila nabavljena u poslovne svrhe, nisu osnovani i nemaju utjecaja na drugačije rješavanje ove upravne stvari, a osobito stoga jer se radi o prigovorima koje je tužitelj isticao u tijeku upravnog postupka (Prigovor, Žalba) i o kojim (prigovorima) su se tuženik i prvostupanjsko tijelo detaljno i jasno očitovali u svojim odlukama te u ovom sporu, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud. Dodatno, Sud želi naglasiti i to da poduzetnička djelatnost, u smislu odredbe čl. 30. st. 1. Pravilnika, započinje pripremnim radnjama kakvih u konkretnom slučaju nije bilo budući da je u provedenom postupku utvrđeno da su takve radnje poduzete tek nakon započinjanja poreznog nadzora. Također, Sud ističe da tužitelj posluje od 2009. godine od kada je i registriran za obavljanje predmetnih djelatnosti slijedom čega je morao biti upoznat s propisima kojima su te djelatnosti regulirane, a samim time i s postupkom pribavljanja svih potrebnih odobrenja i dozvola. Osim toga, valja naglasiti i to da je tužitelj prije nego što je uzeo u najam jahtu Dijana bio vlasnik drugog plovila (jahta Kristina), a za koje (plovilo) je imao koncesijsko odobrenje za obavljanje čartera.

U odnosu na dokumentaciju na koju se tužitelj poziva u tužbi (kao i u upravnom postupku), a za koju dokumentaciju tvrdi da predstavlja dokaz da su kuća u Pinezićima i jahta nabavljena u svrhu obavljanja gospodarske djelatnosti (Ugovor o posredovanju pri kupnji nekretnina sklopljen s trgovačkim društvom Prestige S d.o.o. dana 4. svibnja 2012. godine, ugovori sklopljeni s češkim tvrtkama Hyperstavebniny a.s. i Darky Všem s.r.o. te računi kojima je fakturirana usluga najma kuće i jahte), Sud ističe kako sukladno odredbi čl. 56. OPZ-a te čl. 5. i 6. Zakona o računovodstvu (NN br. 109/07; dalje: ZR) vjerodostojnost dokumenta – isprave – postoji ako je poslovni događaj koji se dokumentira doista stvarno i nastao, i to po vrsti, obujmu, količini, kvaliteti i vrijednosti. Drugim riječima, bez dodatne popratne dokumentacije iz koje će biti razvidno da je poslovni odnos između ugovornih stranka doista i realiziran ugovor za koji se ne može nedvojbeno utvrditi kada je sastavljen - budući da nije ovjeren po javnom bilježniku, sam po sebi ne može dokaz o nastalom poslovnom događaju.

Isto vrijedi i za račune budući da za ocjenu da li je određena usluga zaista i pružena nije dostatno da o tome postoji izdan račun. Stoga, kako je u postupku utvrđeno da tužitelj nije imao odgovarajuće dozvole da obavlja djelatnost iznajmljivanja kuće turistima (radi se o nekretnini koja nije bila kategorizirana i prenamijenjena u kuću za odmor), odnosno djelatnost čartera (nema koncesijskog odobrenja) te da se određeni računi za najam plovila odnose za razdoblje u kojem jahta nije isplovljavala Sud smatra kako navedeni ugovori i računi ne predstavljaju vjerodostojan dokaz u smislu ranije citiranih odredbi OPZ-a i ZR-a.

Slijedom svega gore navedenog, odluke tuženika i prvostupanjskog tijela ocjenjuju se zakonitima te je stoga, na temelju čl. 57. st. 1. ZUS-a, tužbeni zahtjev valjalo je odbiti kao neosnovan.

U Rijeci, dana 29. travnja 2016. godine

Sudac
Vedran Juričić, dipl. iur., v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokome upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda u dovoljnom broju primjeraka za Sud i sve stranke u sporu (tri primjerka), u roku od 15 dana od dana dostave presude.

Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (čl. 66. st. 5. ZUS-a).

DNA:

- opunomoćenicima tužitelja odvjetnicima u Zajedničkom odvjetničkom uredu Veljko Knežević, Edi Bradamante, Mira Hinić, Ivana Radić, Bojana Pavković, Senka Perhat i Neven Knežević, Rijeka, Ribarska 4

- tuženiku Ministarstvu financija, Samostalnom sektoru za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1

